

prost ručení. Podle zjištění nižších soudů spokojili se žalovaní tím, že se Z-a otázali, zda není jiných dluhů, než které jim oznámil. To nestačilo. Není myslitelné ani při podniku menšího rozsahu, by podnikatel nevedl vůbec záznamy, aby nezakládal účty a běžnou korespondenci, jak činí i každý průměrný soukromník. Žalovaní se ani nepokusili, vyžádati si tyto doklady a vůbec se o nic dále nestarali, ač zřejmě počítali s tím, že by se mohly vyskytnouti ještě další závazky, pojavše do smlouvy, že v tom případě je ponese Z. Projevili tudíž žalovaní při převzetí podniku nápadnou bezstarostnost, nezachovali povinnou péči a zodpovídají i za pohledávku žalobcovu, o níž není sporno, že je pohledávkou vzešlou z provozu podniku Z-ova z doby před jeho předáním žalovaným. Poněvadž však nebyla probrána otázka, zda žalovaní, jak tvrdili, zaplatili na dlužích převzatého podniku již tolik, kolik činí jeho hodnota, ve kterémž případě by podle § 1409 druhá věta obč. zák. byli prosti dalšího ručení, zrušil odvolací soud právem rozsudek procesního soudu, uloživ mu, by v tomto směru dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 13644.

K zajištění peněžité pohledávky jest nepřipustné prozatímní opatření soudní záповědí odpůrci, by úrodu a les způsobily ke kácení ze svého statku neprodal a nedal je do zástavy.

(Rozh. ze dne 14. června 1934, R I 539/34.)

Soud prvé stolice povolil k zajištění peněžité pohledávky prozatímní opatření soudní záповědí odpůrci, by úroda z roku 1934 jakož i les způsobily ke kácení ze svého velkostatku P. předem neprodal ani nedal do zástavy. Re k u r s n í s o u d zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. D ů v o d y: Podle § 295 ob. zák. obč. jest plodiny a stromy, které jsou spojeny s pozemkem a nebyly ještě odděleny, považovati za věci nemovité. Podle § 379 poslední odstavec ex. ř. nesmí býti k zajištění peněžitých pohledávek vydána záповěď, by nebyly zcizovány nebo zastavovány nemovitosti. Výkaz o nedoplatku obecní dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti ohrožené strany proti odpůrci na nedoplatek dávky 40.583 Kč s přísl. ze dne 22. prosince 1933, jehož vykonatelnost jest potvrzena, jest považovati za exekuční titul ve smyslu exekučního řádu a na základě tohoto exekučního titulu může ohrožená strana vykonati exekuční úkony. Avšak podle § 379 ex. ř. nepřipouštějí se k zajištění peněžitých pohledávek zatímní opatření, pokud strana k témuž účelu může vymoci, by na jmění odpůrcovo byly vykonány exekuční úkony, při čemž tvrzení (obava) ohrožené strany, že případné exekuční výkony by ji nemohly uspokojiti, jest nerozhodující, vzhledem na přesný doslov tohoto zákonného místa.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení rekursního soudu odpovídá i stavu věci i zákonu. Z ustanovení § 295 obč. zák. a § 379 ex. ř. v napadeném usnesení uvedených jasně vysvítá, že prozatímní opatření, jehož povolení navrhovatel

k zajištění peněžní pohledávky se domáhá, jest podle zákona nepřipustné, jak správně vyložil rekursní soud, na jehož vystižné důvody se odkazuje. Vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správnost důvodů rekursního soudu.

Čís. 13645.

Jde o placení činže předem, měl-li si nájemce podle nájemní smlouvy roční nájemné srážeti z pohledávky, kterou má za pronajímatelem.

Knihovní zajištění nájemního práva jako celku nestačí k dosažení účinku podle § 1102 obč. zák., nýbrž musí mimo to úhrada činže předem v hlavní knize býti vyznačena buď zvláštní poznámkou nebo zápisem zástavního práva pro nárok na vrácení smluvené úhrady.

Podle § 227 druhý odstavec ex. ř. a § 1121 obč. zák. nahrazuje se jen skutečná škoda vzešlá zrušením nájemního poměru, nikoliv i ušlý zisk. Nájemce jest povinen podle § 210 ex. ř. doložiti v přihlášce, že mu požadovaná škoda i důvodem i co do výše povstala, soudce není povinen o tom konati úřední šetření, nýbrž jest odkázán jen na předložené neb u soudu již založené listiny, veřejné knihy a exekuční spisy.

(Rozh. ze dne 14. června 1934, R I 540/34.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně vydraženou nemovitost přihlásil Jan N. náhradu za nepřevzetí nájemního práva knihovně zajištěného, žádal odškodné 23.527 Kč z důvodu, že si podle nájemní smlouvy měl srážeti roční nájemné, odhadnuté na 3.000 Kč, z pohledávky 27.860 Kč, již měl za manželem dlužnice, a náhradu 10.000 Kč za investice a zařízení portálu v najatých obchodních místnostech. Soud první stolice přihlášku Jana N-a zamítl. Důvody: Pro Jana N-a vázne nájemní právo podle nájemní smlouvy z 24. prosince 1931 na dobu od 1. prosince 1931 do 30. listopadu 1941. Nájemní právo bylo pro případ nepřevzetí vydražitelkou odhadnuto na 3.000 Kč ročně. Činí tedy jeho hodnota za dobu od 10. května 1933 do 30. listopadu 1941 25.666 Kč. Zbytek nejvyššího podání po uspokojení předcházejících věřitelů činí jen 8.329 Kč a nedošlo by toto právo úhrady a, ježto podle dražebních podmínek má býti převzato jen pokud úhrada stačí, jest s ním naložiti ve smyslu § 1121 obč. zák. podle § 227 ex. ř. jako se služebností a oprávněný má nárok na náhradu škody ze zrušení nájemního práva. Oprávněný také v tom smyslu učinil přihlášku a uvedl, že se nájemné mělo platiti ve výši 3% z tržby, které se v pronajatém obchodě docílí, že bylo nájemní smlouvu ujednáno, že činži však platiti nebude, nýbrž si ji bude odrážeti od své pohledávky 27.860 Kč za manželem pronajímatelky Josefem K-em, že tím způsobem si do dne dražby amortisoval svou pohledávku proti Josefu K-ovi o 4.333 Kč, že bere za základ svého nároku nájemné určené znalci 3.000 Kč, že od 10. května 1933 do 30. listopadu 1941 nájemné takto oceněné činí 25.666 Kč, že při dalším trvání nájemního poměru proti straně povinné by si byl zbytek své pohledávky proti jejímu manželovi 23.527 Kč odbydlil a přihlašuje tedy tuto částku jako svou škodu. Dále že přihlašuje 10.000 Kč, které investoval